

NA KULIKOVEM POLJU

Aleksander Blok

1

Narasli Don preлива se v daljino
in liže prst bregov.
Nad žoltim bregom s tiho bolečino
zro stogi tek njegov.

O, Rusija! O, žena! Do bolesi
vemo, kam pot naš gre.
Naš pot nam je kot puščica tatarska
predrl srce.

Skoz stepe, skozi žalosti brezmejne,
skoz bol Rusije gre.
In niti megle — nočne in zamejne —
nas ne plaše.

Naj se zmračí. Po stepi si s požari
poiščemo poti,
In sredi dima blisne prapor stari
in hanske sablje sij...

In večni boj! Pokoj se nam le sanja
skoz prah in kri...
Poganja konj čez stepo se, poganja
in bódlico* mrvi...

A konca ni! Vrste se v mrak gubijo...
Postoj! Počij!
Preplašeni oblaki v dalj hitijo.
Zapad rdi!

Zapad rdi! Kri srčna je prelita!
Zaluj, srce!
Pekojja ni! Po stepi konj kopita
v galop drve...

7. junij 1908.

* oštra, bodičasta stepna trava.

V noči v dvoje v stepi sva obstala
 v veri, da nazaj ni več poti.
 V noč labodov jata je kričala
 za Njeprjadvo — in zdaj spet kriči.

Po poteh — robati, beli kamen,
 onstran reke pa — tatarski meč.
 Prapor naših polkov nad glavami
 ne zaplapola nikoli več.

In prijatelj glávo k zemlji stari
 sklone in mi: »Brusi meč!« veli.
 »Da ne boš zaman se bil s Tatari,
 da za sveto stvar preliješ kri!«

Nisem prvi borec in ne zadnji.
 Mnogo bo v tej zemlji še gorja.
 Za sodruga dragega daj brati
 črno mašo, ljubica srca!

8. junija 1906.

Ko zadonske stepe je s Tatari
 posejal Mamaj,
 s Tabo v noči sva na polju stala. —
 Si to vedela tedaj?

Tu, pred Donom, mračnim in zloveščim,
 sred temnih ravníc,
 čul v labodjem krikanju s preroškim
 srcem sem Tvoj klic.

Knežja vojska se kot val razlila
 je v temo dobrav
 in ruvaje si lase je vpila
 mati iz daljav.

V krogih jadrajoč so nočne ptice
v prazno kljuvale,
a nad Rusijo so bliskavice
kneza čvale.

Jata orlov hordi je znanila
s krika smrtni dan,
a Njeprjadva se v meglo zavila
je kot v pajčolan.

In z meglico pri Njeprjadvi speči
k meni iz neba,
ne da bi se splašil konj, v bleščeči
halji si prišla.

Na ostrinah mečev zasijala
si kot ščip v vodah
in z oklepa svetlega si sprala
mi nabrani prah.

Ko zagnala horda je ob svitu
divji bojni krik,
bil je vtisnjen v mojem svetlem ščitu
Tvoj blesteči lik.

14. junija 1908.

In spet v bolesti neminljivi
 bodičevje tišči se tal,
 in spet ob reki mračnosivi
 tvoj glas me kliče iz daljav.

Konj stepnih črede so zgubljene,
 zbežale so neznano kam,
 strasti viharne so sproščene
 pod jarmom luninih omam.

In jaz v bolesti vekoviti
 kot volk pod mesecem stojim:
 le kaj mi s sabo je storiti?
 Kam krenem naj, da te dobim?

Iz dalje besno klanje čujem
 in rog, ki trobi nanj Tatar
 in nad Rusijo opazujem
 brezglasen in prostran požar.

Predan bolesti neizmerni
 sedim na belcu, ki vihra...
 Podé oblaki se nemirni
 v globinah nočnega neba.

V višine pno se svetle misli,
 ki jih srce razklano vre,
 in padajo spet svetle misli,
 ko temni ogenj jih sežge...

Kje si čarobnost očarljiva?
 Daj, da bom svetel, da bom čist!
 Besneče pne se konjska griva...
 Za vetrom sika sabelj svist...

30. junija 1908.

...megla nesreč nepremagljivih
je zatemnila mladi dan.

Vl. Solovjov

5

Spet se megla je raztegnila
preko kulikovskih poljan
ter kakor mrk oblak stemnila
na vzhodu vstajajoči dan.

Skozi nevzdradni molk pokoja,
skozi plazeče se megle,
ne sliši se vrvenje boja,
ne vidi jekel, ki bleste.

Spoznam pa tebe, oznanjenje
zanosnih in upornih dni!
Labodov vpitje in vršenje
se nad sovragom spet glasi.

Ni več pokoja v srcu mojem,
skalile so mi ga megle.
Oklep težak je kot pred bojem,
tvoj čas je tu! Skleni roke!

25. decembra 1908.

Prevedel Janez Menart